

Către:

Ministrul Sănătății

De către: Groza Călin-Florin, deputat, circumscripția electorală nr. 26, Maramureș

Nr. B/POT/211 din 21.04.2026

INTERPELARE

Situația persoanelor cu tulburări din spectrul autist din România reflectă un eșec grav al sistemului public de sănătate și al politicilor sociale.

În timp ce la nivel internațional vorbim despre strategii clare, intervenție timpurie și integrare reală, în România ne confruntăm cu lipsa unor date oficiale, cu un sistem fragmentat și cu o lipsă evidentă de asumare instituțională. Faptul că statul român nu deține nici măcar un registru național al persoanelor cu autism spune totul despre nivelul de prioritate acordat acestei probleme.

Famiiliile sunt lăsate să se descurce singure, suportând costuri de mii de lei lunar pentru terapii esențiale, în timp ce sprijinul oferit de stat se limitează la câteva sute de lei și la proceduri birocratice descurajante.

Nu vorbim doar despre o lipsă de resurse, ci despre o lipsă de viziune și responsabilitate.

În aceste condiții, vă solicit răspunsuri clare la următoarele întrebări:

1. De ce nu există, până în prezent, un registru național al persoanelor diagnosticate cu autism și când va fi acesta implementat?
2. Care este rata reală a autismului în România și cum justificați lipsa unor statistici oficiale coerente?
3. Ce măsuri concrete ați luat pentru depistarea precoce a autismului și de ce accesul la diagnostic rămâne limitat?
4. Câte centre funcționale de diagnostic și intervenție există în prezent și cum explicați distribuția inegală a acestora?
5. Care este timpul real de așteptare pentru diagnostic și ce face ministerul pentru a reduce aceste întârzieri?
6. De ce terapiile esențiale nu sunt decontate la un nivel care să reflecte costurile reale?
7. Există sau nu un program național dedicat autismului? Dacă nu, de ce?

ROMANIA

8. Ce sprijin real oferă statul familiilor care duc, practic, întreaga povară a îngrijirii?
9. Ce măsuri concrete ați luat pentru formarea specialiștilor, în condițiile unui deficit evident în acest domeniu?
10. Care este strategia ministerului pentru a corecta această situație, care afectează zeci de mii de familii?

În prezent, România oferă persoanelor cu dizabilități indemnizații care, în multe cazuri, nu depășesc câteva sute de lei, în timp ce costurile reale ale terapiilor ajung la mii de lei lunar.

Această diferență nu este doar o problemă economică, este o formă de abandon instituțional.

Vă solicit să tratați această problemă cu responsabilitatea pe care o merită și să prezentați măsuri concrete, nu doar intenții.

Vă rog să îmi transmiteți răspunsul în scris.

Cu deosebită considerație,

Călin -Florin Groza

Deputat în Parlamentul României

Secretar al Comisiei pentru infrastructură și transport

